

се губѣха платната
всѣка вечерь
и мачтитѣ изчезваха далеко,
но ние бѣхме ослѣпѣли вече.
За менѣ това е минало—неважно,
но ний дѣлѣхме сламения одѣръ
и тебе чувствамѣ нужда да разкажа
какѣвѣрвамѣ азѣ и колко днесѣ съмѣ бодѣръ.
Това е новото, което ме възспира
да не пробия

своя
слѣпоочникѣ.
То злобата въ сърцето
трансформира
въ една борба,
която
днесѣ

клокочи.
И то ще ни повѣрне Филипнитѣ
и едритѣ звезди
надѣ Фамагуста,
и радостѣта
помръкнала въ сърцето
и мъртвата ни обичѣ къмѣ машинитѣ,
и синята безборѣжностѣ на морето,
където вѣтъра на тропика се чувства.

Сега е нощѣ.
Машината ритмично
припѣва
и навѣва топла вѣра.
Да знаешѣ ти живота какѣ обичамѣ!
И колко мразя
празнитѣ
химери...